

2013-2014 / 4 (73)

Teesie

11/10 JOSE FIEDRUS

PAŽVELKIME TEESIE ...

REDAKTORIAUS BENDRADARBIO ŽODIS	3
10 neišgalvot šalto dušo privalum	4
Kun. Vaclovo Aliulio, MIC, atviras laiškas seminaristams	5
Iš seminarijos gyvenimo	
Kurs išvykos	7
Akolit ir lektori skyrimai	9
VI k. piligrimyst Rom	11
sp džiai iš popieži kanonizacijos Romoje	15
PAŠAUKIMO ISTORIJA	
Kun. Povilo Narijausko pašaukimo istorija	18
Vilniaus kunig seminarij istorija	21
PAŽINTIS SU D STYTOJ AIS	
D stytoja I. Masoit	24
AKTUALU	
Mokslo ir tik jimo santykio vairiapusiškumas	26
Satanizmas roko muzikos kult roje	29
Seminarijos sve io sp džiai pabuvojus altori šeš ly	32
DVASINGUMO ISTORIJA	
Didysis Tridienis	34
Kataliko ABC	38
LIETUVA – T VYN M S	
Dideli dalykai reikalauja didelio pasiaukojimo	39
Tegul Kovo 11-oji t siasi	40
FILOSOF KAMPELIS	
Kas bus po mirties?	42
TEOLOG KAMPELIS	
Kas bus po mirties?	44
Krikš ioniški filmai Šeimos metams	46
AR ŽINAI, KAD	48
KLAUSIM LIS	50
Ankstesni j Teesie numeri viršeliai	52
Malda už dvasinius pašaukimus	54
KALBOS KULT ROS PRIEANGIUOS	55
SEMINARIJOS KRONIKA	56

Redaktorius: Gabrielius Satkauskas

Bendradarbis: Giedrius Juozas Bakūnas MIC

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8 - 5) 270 16 02
www.seminarija.lt

Redaktoriaus bendradarbio žodis

Brangūs *Teesie* skaitytojai, mūsų bažnyčiose dar visai neseniai skirtingų instrumentų lydimi giedojome: *linksma diena mums nušvito*. Tada mūsų širdys vėl prisipildė prisikėlusio Kristaus šviesos ir ši šviesa išreikšta džiaugsmu nuskambėjo džiaugsmingu *Aleliuja*. *Aleliuja*, kuris nuskambėjo visame pasaulyje, visur, kur išpažįstamas Kristaus vardas, kur minimi Jo nuostabūs darbai, padaryti skirtingose Bažnyčios bendruomenėse ir visų tikinčiųjų širdyse.

Dar prieš pradėdant skambėti *Aleliuja*, *Teesie* redaktorių klier. Gabrielius ir aš, jo bendradarbis, pradėjome kurti naujo *Teesie* numerio planą ir prašyti skirtingų žmonių prisidėti prie jo įvykdymo. Šis *Teesie* numeris vainikuoja mokslo metų pabaigą Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijoje, todėl stengėmės, kad jo apimtis būtų didesnė. O tai nelengva padaryti, nes kiekvienas, kuris rašo, turi paaukoti savo laiko, kurio paprastai turime nedaug.

Teesie redakcija dėkoja visiems, kurie prisidėjo, kad šis numeris pasirodytų.

Šio numerio viršelis, kuriame vaizduojamas vienas iš kunigystės šventimų momentų, kviečia mus jungtis į maldą, prašant Dievo palaimos tiems, kurie buvo iššventinti į kunigus ir diakonus gagužės mėnesį. Už tuos, kurie buvo pašaukti skelbti ir liudyti Dievo Karalystės artumą. Melskimės prašydami Dievo palaimos pašauktiesiems ir dėkokime Dievui už juos. Šiandien girdime skundžiantis, kad yra labai mažai pašauktųjų į kunigystę ir vienuolystę. Ar mes galėtume kuo nors prisidėti, kad padaugėtų pašauktųjų? Tikrai taip. Pats Kristus mums pasakė: *Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį (Mt 9, 36-38)*. Dėkojame toms bendruomenėms, kurios tai jau daro ir prašome prisijungti ir kitas.

Melskimės už tuos, kurie yra šaukiami, bet dar negali atpažinti Kristaus balso tarp daugelio kitų balsų; už tuos, kurie jau eina šiuo keliu – prašykime jiems ištvermės. Taip pat melskimės už tuos, kurie jau tarnauja, kad kiekvieną dieną atnaujintų savo pirmąjį „teesie“.

Gerbiami šio leidinio skaitytojai, te Dievas laimina Jus ir visus tuos, kuriuos nešiojatės savo mylinčiose širdyse.

**Redaktoriaus bendradarbis,
Br. Giedrius Juozas Bakūnas MIC**

10 neišgalvotų šalto dušo privalumų

1. Vasara prasideda tuomet, kai gali be šalčio sukkelto smegenų sustingimo maudytis upėje, ežere, jūroje. Jeigu šiandien pradėsi pratintis prie prausimosi šaltame duše, tavo 2014 metų vasara ateis greičiau ir tęsis ilgiau.
2. Išlipti iš vonios ar dušo kabinos po šilto nusiprausimo – siaubinga. Jautiesi ištežęs kaip želė. Po šalto dušo jautiesi pilnas puikios jėgos. Nesinori eiti pamiegoti, norisi eiti ir padaryti šį tą įstabaus.
3. Be to, prausiantis šaltai neužrasoja veidrodio. Visai pravartu.
4. Yra kalbančių apie tai, jog šaltas dušas suteikia daug sveikatos privalumų. Negaliu pasakyti, ar tai tiesa. Bet tikrai žinau, kad išlipęs iš šalto dušo jautiesi sveikesnis.
5. Nežinau kodėl, bet šaltame duše kūnas pailsi kur kas labiau. Ką tik buvai sunkioje treniruotėje? Šok į šaltą dušą!
6. Lygiai taip pat svarbu, kad jautiesi ne tik sveikesnis, bet ir stipresnis. Įveiki vieną iššūkį. Kas laukia toliau? Kad ir kas laukia, jautiesi pasiruošęs.
7. Šaltas dušas gydo nervus. Išmoksti kvėpuoti tikrai giliai ir atrasti ramybę naujaip.
8. Šaltame duše sutaupai laiko, nes prausiesi tiek, kiek reikia.
9. Šaltas dušas padeda taupyti pinigus. Nebent gyveni bendrabutyje ar kitoje neapskaitomo vandens zonoje. Bet net ir tokiu atveju šaltas dušas taupo – taupo žemės resursus. Kilnu.
10. Pradedi skirti vandens temperatūras. Suvoki, kad ne visuose namuose šaltas vanduo yra vienodo šaltumo. Tai įdomu.

***

Nežinai, kaip pradėti? Nereikia užsibrėžti per daug: juk nebūtina pradėti nuo šalto dušo, galima pradėti tiesiog nuo šaltesnio. Judėk nuosekliai ir nesileisk išmušamas iš vėžių. Oras dabar eina šiltyn, puikus laikas treniruotis, pati gamta padeda.

Pradėk nuo drungno vandens, judėk link vėsesnio, tuomet link šalto. Pratindamasis pradėk nuo truputį šiltesnio vandens ir suk tą rankenėlę palaipsniui į kitą pusę. Tau patiks. Tau pavyks!

**Studentas ateitininkas Martynas Pilkis,
Ateitininkų tinklaraštis www.neliberaliai.lt**

Kun. Vaclovo Aliulio, MIC, atviras laiškas seminaristams

Kun. Vaclovas Aliulis MIC

Brangūs jaunieji Bičiuliai!

Šaunūs Jūsų šaunaus žurnalo vadovai paprašė mane parašyti Jums žodį. Kas galėtų tokio pasiūlymo atsakyti? Esate mūsų darbo tęsėjai, tikinčiosios liaudies viltis ir paguoda, juo labiau, kad Jūsų tiek nedaug. Tiesiog brangenybė esate tikinčiųjų ir vyresnio amžiaus kunigų akims.

Ką Jums pasakyti apie kunigystę, kai Jūs apie ją tiek daug prisiskaitote ir prisiklausote...

Tikriausiai man netinka dėstyti teorijų, nebent, kaip dabar įprasta, l i u d y t i.

Augau Dzūkijos vakarinėje dalyje, Alytaus rajono Krokialaukio parapijoje, didelėje šeimoje. Turėjau pamaldžią Mamutę ir, kaip mėgstu sakyti, šventą Tėvulį. Jis sekmadienių rytais giedodavo Švč. Marijos valandas, o gavėnios sekmadienių vakarais – Gaudžius verksmus, vadovaudavo namie gegužinėms pamaldoms ir eidavo giedoti į šermenis. Dar jaunas įtaisė Krokialaukio bažnyčiai procesijų skydą su šventu paveikslu ir jį, kol pajėgė, nešdavo, o steigiantis Santaikos parapijai (1928), savo rankomis padirbo kuklių kukliausią šv. Antano altorių. Tai pradmenys, o tikrą šventumo žymę matau jo pasiaukojime. „Kad cik

iumi būt gerai, man visap gerai“, – ne kartą girdėjau sakant ir mačiau nuolat vykdant.

Iš penkių sūnų leido mokyti du: vidurinį ir mažiausiąjį (mane). Jautėme tylią gimdytojų svajonę – kad bent vienas iš mudviejų taptų kunigu – tačiau niekada tai nebuvo pasakyta žodžiu. Tas vidurinysis, mūsų švelnusis Vladelis buvo linkęs į literatūrą, labai mylėjo gamtą. Baigęs šešias gimnazijos klases, patarnavęs kariuomenėje sanitarijos puskarininkiu susitapė lėšų užsimokėti už mokslą miškų mokykloje ir tapo girininku.

Kai aš po Pirmosios Komunijos pradėjau patarnauti šv. Mišioms, į Santaiką klebonu buvo atkeltas darbštus ir žmones atjaučiantis kunigas Vincas Birbilas, kuris turėjo brolių kunigų salezietį ir pats simpatizavo saleziečiams. Taigi jis davė man paskaityti storulę Lemoyne'o knygą „Palaimintasis kunigas Jonas Bosko“ ir nurodė, kaip užsisakyti „Saleziečių žinias“. Žavėjaisi jais.

Nebeatsimenu, ar tuo pačiu metu, ar ankstėliau vieną vasarą, ganydamas karves ir avis, jėzuitų leidžiamame „Žvaigždės“ žurnale skaičiau tęsiniu ėjusį šventojo Ignaco Lojolos gyvenimą. Didžiausią įspūdį padarė tas momentas, kai jis, karininkas, gydydamasis po sužeidimo ir perskaitęs visus, kiek pilies bibliotekoje buvo, riterių romanus, iš neturėjimo ką veikti pradėjo skaityti šventųjų gyvenimus ir galiausiai priėjo išvadą: „Kvailas buvai, Ignacai, guldei galvą už žemės karalių – eik tarnauti Dangaus Karaliui“. Tada dešimtmetis ar vienuolikmetis piemenukas sau tarė: „Vaciuli, nebūk durnas, aik tarnauc Dangaus Karaliui!“ Šis užmojis lydėjo mane ir pradėjus mokyti Alytaus

gimnazijoje (brolis parengė egzaminams, iššyk buvau priimtas į antrą klasę).

Pradėjau susirašinėti su saleziečiais, bet tuomet jų Lietuvoje dar nebuvo, ir tėveliams buvo baugu ne per stiprų vaiką išleisti į tolimas šalis. Taigi, pasitaręs su Krokialaukio klebonu Antanu Dailide, marijonų bičiuliu, Tėvulis 1933 m. per pačią Škaplierinę nuvežė mane į Marijampolę „parodzyć, ką ir Lietuvoj można pas vienuolius mokycis“. Taigi pasirengęs vienų mokslo metų lotynų kalbos kursą ir išlaikęs egzaminą perėjau į Marijonų gimnaziją su mintimi apie vienuolyną.

Viskas Marijampolėje man buvo prie širdies. 15-os metų buvau priimtas į naujokyną, 16-os daviau pirmuosius įžadus, o 21-erių – amžinuosius. Tada ir įvyko lemiamas apsisprendimas. Jeigu bus leista ir pasiryšiu amžiniesiems, tai ir nesidairydamas sieksiu kunigystės (nes jau priimtas įsipareigojimas celibatui). Dvasios vadovas turėjo abejonių dėl mano ištvėrmės perspektyvų, bet vis tiek padrąsino įsipareigoti visam gyvenimui.

Kunigo šventimus gavau 1944 m., primicijas švenčiau Santaikoje per šv. Antano atlaidus, kai naktimis dundėdavo iš rytų grįžtanti fronto kanonada. Po mėnesio sovietų tankai jau buvo Vilniuje. Keli marijonai klierikai ir jauni kunigai tuomet pasitraukė į Vakarų. Siūlė ir man, tačiau nebuvo jokios abejonės: buvau gavęs šventimus, ir kunigas turi būti su savo tauta. Tolesniais metais yra buvę sunkių momentų, bet niekada nesigailėjau tapęs kunigu ir pasilikęs Lietuvoje.

Pasitraukusieji konfratrai baigė Romoje aukštuosius mokslus, vaisingai darbavosi tarp Argentinos bei JAV lietuvių ir Romoje, vyriausioje Marijonų vienuolijos vadovybėje. Pranas Brazys net tapo Vakarų Europos lietuvių vyskupu.

Šiomet štai jau kunigystės 70-metis. Visiškai netikėtai, niekad nesvajotas, bet Dievas kažkodėl duoda. Seni vienuoliai sakydavo: dar neatpakutavojęs.

Ilgai gyvenus yra už ką Dievui dėkoti ir už ką atgailauti...

Suskaičiuoju 17 bažnyčių, kuriose esu tarnavęs, ir, Dievui dėkui, niekur man nebuvo blogai. Galiu padrąsinti visus kunigystės kandidatus: nebijokite jokio darbo, jokios parapijos. Visur yra ir bus ištikimų žmonių, kurie supras ir padės, pajutę, kad esate nuoširdūs, prieinami ir negodūs. Taip pat konfratrai nemėgins pakišti Jums kojos, jei tik nesiveršite į poaukščius...

Šeimoje buvau paveldėjęs polinkį į kalbas ir literatūrą, jį toliau augino klasikinė marijonų gimnazija. Švietė pavyzdžiu ankstesnės kartos marijonai klierikai ir kunigai, vertę knygas bei straipsnius ir jauni tapę marijonų leidinių redaktorais. Taigi apie 1955 m. neiškenčiau neprikišęs pirštų prie kan. Juozapo Stankevičiaus leidinių, o nuo 1965 m. pasinėriau į Lietuvos vyskupijų Liturginės komisijos darbus. Veiklūs kunigai kovojo, kad būtų Lietuvoje religinės literatūros, o Liturginė komisija stengėsi tinkamai parengti ir išleisti po Vatikano II Susirinkimo atnaujintas liturgines knygas, taip pat didįjį Liturginį maldyną. Sulaukėme tylios pasauliečių kalbininkų ir menininkų pagalbos. Sąžinė dabar prikaišioja, kad kartais dėl popierių apleisdavau draugiškumo pareigas.

Pirmyn, jaunieji Broleliai, dvasią atgaivinę: Jus šaukia Dievas ir Tėvynė.

Kun. Vaclovas Aliulis MIC

SEMINARIJOS GYVENIMAS

Kursų išvykos

Klier. Justinas Visickas, II k.

Kursų išvykos – šventė, kai visi seminarijoje besimokantieji turi galimybę pasirinktu maršrutu aplankyti Lietuvą ar kaimynines šalis. Tai puikus laikas pabūti drauge su kursu ir pamatyti istorines, unikalias, grožiu pasigirti galinčias vietas.

Mūsų kursas į šią kelionę vyko jau antrą kartą. Pirmieji metai buvo įdomūs ne vien dėl to, kad tai pirmosios kurso išvykos, bet dar ir dėl to, jog neturėjome savo transporto ir į pradinį tašką – Molėtus vykome tarpmiestiniu autobusu. Šiomet, kai pagaliau vienas mūsų rankose laikė *Audi A6* raktelius, drąsiai galėjome planuoti ir tolimesnį maršrutą.

Kelionė prasidėjo ryte, kai susidėję maisto atsargas, pajudėjome iš Vilniaus į vieną Latvijos šventovių – Agluoną. Tiesa, teko sustoti pasiklausti kelio, bet šventovę pasiekėme. Sudalyvavome Mišiose latvių kalba. Vėliau pasimeldėme Marijos litanią ir nuėjome pasižvalgyti bei pasimelsti prie

Agluonos Motinos paveikslo, nusileidome ir apžiūrėjome kriptą. Papietavę skubėjome toliau. Nuvykome į Daugpilį. Ten mus pasitiko misionierė Renata iš Lietuvos. Ji aprodė mums miesto tvirtovę,

jos aplinką. Vėliau nuvykome į jos tarnystės vietą – parapiją, administruojamą marijonų. Nesunku atspėti, kuriam iš kurso brolių šis faktas pasirodė džiaugsmingiausias. Išties, pokalbis su vienu iš tėvų marijonų paliko labai džiugų įspūdį. Palaiminti ir geros nuotaikos skubėjome pas

Tiberiados brolius, kurie įsikūrę Baltriškėse. Brolių koplyčioje sukalbėjome Vakarinę maldą, o vėliau seminarijos bendruomenei jau pažįstamas br. Mišelis aprodė mums bažnyčią bei kriptą. Galiausiai vykome į savo nakvynės vietą, kur užkirtę šašlykų, pasėdėję pirtyje ir pasikalbėję, nuėjome miegoti.

Ryte, pabudus, oras bylojo, jog teks keisti mūsų antros dienos planą – žygį baidarėmis. Toks pasikeitimas patiko ne visiems, bet kurso bendrystė juk vertingesnė, tad keitėme planą. Ir gailėtis neteko. Pasimeldę, papusryčiaavę ir susitvarkę, aplankėme Jūžintus, vėliau didžiulę Kamajų bažnyčią, o važiuodami tolyn, pastebėjome partizanų kapus, prie kurių sustojome maldai už šiuos drąsius,

Lietuvos laisvę gynusius žmones. Užsukome ir į Rokiškį. Ten pabuvojome gražiame ir nepaprastai dideliame Tyzenhauzų dvare, kuris šiuo metu virtęs puikiu muziejumi. Galėjome apžiūrėti daugybę ekspozicijos salių, kuriose esantys eksponatai bei į audio ekskursiją įrašyti balsai mums papasakojo nemažai istorinių dalykų. Vėliau nuėjome į Rokiškio šv. Mato Evangelisto bažnyčią; turėjome nuostabią ekskursiją su galimybe apžiūrėti bažnyčią nuo apačios iki viršaus.

Apskaičiaavę laiką, sprukome į Uteną, kur senojoje – Kristaus žengimo į dangų bažnyčioje šventėme Eucharistiją, sugiedojome litaniją,

apžiūrėjome bažnyčią ir, žinoma, buvome svetingai priimti kun. Tomo Paliukėno, visai neseniai baigusio mūsų seminariją.

Galiausiai, iškeliajome į Vilnių.

Kuo buvo svarbios šios dienos? Tai galimybė. Galimybė keliauti. Galimybė bendrauti. Galimybė būti su kursu. Tokios dienos yra labai reikalingos. Nežinau nei kam, nei kada šovė į galvą šita mintis, bet sprendimas labai sveikintinas.

Klier. Justinas Visickas, II k.